

Robert Zandvliet

le corps de la couleur

30 januari - 06 maart 2021

Persbericht
Esther Darley

In een nieuwe serie schilderijen van Robert Zandvliet knalt de kleur van het doek. Tot nu toe was kleur voor Zandvliet een kwestie van intuïtie, een keuze die sterk afhankelijk was van het onderwerp. Maar nu heeft hij de rollen omgedraaid: kleur bepaalt het beeld. Ze lonkt en verleidt als een onweerstaanbare magnetische kracht, nog voordat je de vorm ervan hebt herkend. Zo onderzoekt Zandvliet wat hij 'het lichaam van de kleur' noemt, de gedaante waarin kleur zich het best manifesteert. Want kleur - in de woorden van Rudolf Steiner - is onder alle omstandigheden niets reëls, maar altijd een beeld van iets. Maar heeft elke kleur zo'n vorm, een lichaam waarin die het sterkst naar voren komt? En hoe stuurt die vorm onze perceptie van de kleur? 'Le corps de la couleur' – een serie monumentale doeken in één en hetzelfde formaat - is voor Zandvliet een voortdurend zoeken naar de werking en de essentie van kleur. Pas als ik de vorm voor de kleur heb gevonden", zegt hij "kan ik die ook weer loslaten".

Hoe de kleur zich het best manifesteert, is in elke doek van deze serie anders. Zo schilderde Zandvliet in het bleekblauwige Inkarnaat een stapeling van dun aangebrachte kleurlagen die subtiel door elkaar heen schemeren. Enkel de zachtroze contouren doen een bilpartij vermoeden, los gezogen van het lichaam. Met elke beweging van de kijker lijkt de kleur te veranderen. In Yellow daarentegen ligt de kleur in felle, horizontale banen op het doek. Het geel zet het beeld in beweging: het straalt in het midden en loopt zacht weg naar de boven- en onderkant. Maar de zachtgrijze baan in het midden waarin een out-of-focus landschap lijkt op te doemen, maakt het geel juist weer scherp en dwingend.

En dan is er Terra, een verleidelijk weefsel van roze, oranje en bruinen tinten die in dit doek in schraal geschilderde banen en vlekken over elkaar heen liggen terwijl het linnen er hier en daar doorheen schijnt. Eerst denk je aan dakpannen maar doordat Zandvliet het perspectief vermijdt en contouren enkel suggereert in plaats van schildert, word je vooral overrompeld door de kleur die je in alle gradaties tegemoet schittert. Zo vereist elke kleur zijn eigen aanpak.

Met zijn titels weet Zandvliet de waarneming van de kleuren te versterken. Inkarnaat betekent vleeskleurig, afkomstig van het latijnse Incarnare dat 'vleesgeworden' betekent. En Grène, waarop wuivend gras in verschillende groenen ook letterlijk voor je ogen heen en weer lijkt te deinzen, is een oud Keltisch woord voor zowel gras als groeien waarop het woord green is terug te voeren.

In 'Le corps de la couleur' ontrafelt Zandvliet de betekenis van kleur en zoekt hij een nieuw perspectief om door te dringen tot de essentie. Het resultaat, even aantrekkelijk als ongrijpbaar, zet ons interpretatie- en perceptievermogen op scherp.